

Amudsen, amb provisions per dos anys, arriba a la badia de les Balenes i instal·la campons de queviures durant l'hivern. El 20 d'octubre del 1911 marxa amb quatre homes i molts gossos. Al cap de vint dies de marxa arriba a la cadena muntanyosa la qual travessa pel glaciari Aixel Heiberg situat a 85° i, el 14 de desembre, l'Amudsen fa voleiar la bandera del seu país, Noruega, sobre el pol sud convertint-se així amb el primer en assolir-lo sense poder ser-ho, en canvi, del pol nord, tant com l'havia explorat.

Quan l'expedició de Scott arriba a la badia de les Balenes albira el vaixell de l'Amudsen el qual hi havia arribat deu dies abans. Aleshores, Scott, canvia de rumb i ancora en el cap Adorre enmig d'una forta tempesta. Al cap de pocs dies de marxa comencen a tenir greus problemes amb els trineus motoritzats els quals amb el fred es gelen (recordem que l'Amudsen duïa gossos). El 10 de desembre inicien la dura ascensió pel glaciari Beardmore la qual cosa els situa ja dalt de l'altiplanícia. El 21 de desembre aconsegueixen els 85° i Scott fa retornar cap a la base a una part dels homes. Un parell de graus més endavant fa retornar a una altra part del grup encapçalats per G.R. Evans el qual mostra símptomes de l'escorbut. Queden amb Scott: Oates, Wilson, E. Evans i H.R. Bowers amb un trineu que arrosseguen ells mateixos per a l'atac final. El pol queda a 300 quilòmetres però, entre contínues tempestes i per un terreny força accidentat que dificulta la marxa dels trineus, el 18 de gener de 1912 arriben al pol sud en el qual hi troben ja però, la tenda de l'Amudsen que hi havia arribat 1 mes i 14 dies abans, passant al davant a Scott que tant havia explorat i lluitat descobrint nous horitzons en aquelles terres.

Desanimats, per no haver pogut estar els primers, però també contents per haver aconseguit també, al cap i a la fi l'objectiu, inicien el retorn el qual però, seria encara més dur i tràgic. El temps no millora i l'Evans, al cap d'uns quants dies de marxa comença a donar senyals de defalliment i de congelacions. Wilson s'esguinça un tendó uns dies després i Scott rep una forta contusió a l'espatlla.

A primers de febrer arriben al primer dipòsit de queviures en el qual si poden refer una mica. El 8 de febrer deixen l'altiplanícia i comencen el descens pels pendents gelats. El 17 Evans mort de defalliment quan encara faltaven 675 quilòmetres a sobre la barrera. El 2 de març arriben a l'altre dipòsit del qual no poden servir-se perquè s'havia vessat el petroli. Han de partir vers a l'altre dipòsit a 175 quilòmetres sense poder refer-se. Oates té els peus congelats per la qual cosa no pot arrossegar el trineu. Perfectament conscient que és un entrebanc pels seus companys se suïcida.

Dos dies després arriben a 18 quilòmetres del proper dipòsit però una fortíssima tempesta els obliga a aturar-se. El mal temps dura onze dies i el 29 de març, Scott escriu en el seu diari: Cada dia ens preparam per sortir vers el dipòsit, però la tempesta continua. Ja no crec que ens quedi cap esperança. Resistirem encara fins el darrer moment però cada vegada ens debilitem més i la fi no trigarà. És desolador però ja no tinc més forces per continuar escrivint... Vuit mesos més tard els seus companys els van trobar dins a la tenda la qual restava, encara, dreta, cada un dins del seu sac de dormir. Bowers i Wilson, semblava talment que dormissin. L'últim en morir havia estat Scott, el qual havia tancat els sacs dels seus amics que l'havien acompanyat sempre des de la seva primera expedició a l'Antàrtida. Va ésser una vertadera tragèdia en la qual va posar-se a prova la gran serenitat i companyerisme, sense límits, de tots els membres d'aquella aventura.

Realment és el que menys importa qui fos el primer en el Pol Sud. Tots dos, tant Roal Amudsen com Robert Falcon Scott eren uns grans exploradors i entesos en la matèria, encara que, desgraciadament, la història acostuma a recordar-se sempre només dels primers. És potser per això que m'agradaria retre un senzill homenatge als personatges que, com Robert Falcon Scott i els seus companys, s'endinsaven en aquelles desconegudes terres sense els mitjans ni els coneixements d'ara. Són, al meu entendre, dignes de la més profunda admiració. Cada vegada que sentim a parlar de l'Antàrtida guardem un petit i emocionant record per Robert Falcon Scott i els seus companys.

Joan Mundet i Bellavista